

Çocuk oyunu:

"KAYBOLAN EVİM"

Yazan: **Oktay Ahmed**

Üsküp, 1998

KÝPÝLER:

Gülay	- kýz çocuk; Kutay'ýn ikiz kardeþi
Kutay	- erkek çocuk; Gülay'ýn ikiz kardeþi
Ýlkay	- erkek çocuk; Gülay ve Kutay'ýn arkadaþý ve komþusu
Sonay	- erkek çocuk; Ýlkay'ýn küçük kardeþi
Baba	
Kýp Dede	

(Sahne 1)

(Oturma odası. Solda bir masa, masanın üzerinde bilgisayar. Masanın önünde ve yanında birer sandalye var. Ortada bir divan. Sağda seyircilere ters çevrilmiş bir televizyon, onun önünde ise bir koltuk. Sahnenin ortasında alçak bir oda masası, üzerinde kaset çalar, vazo, vazanın içinde çiçekler. Divan ile bilgisayar arasında büyük bir duvar aynası. Kutay televizyon önündeki koltuğa uzanmış, televizyonda klipler seyrediyor. Aniden odaya Gülay girip, koltuğun arkasından Kutay'ın üzerine atlıyor ve her ikisi yere yuvarlanıyor.)

- Kutay: Yine mi sen?
- Gülay: (Kahkaha atarak) Kendine adam demiş... Seni korkutmaktan dünyada daha büyük bir zevk yok.
- Kutay: Çekil yahu babımdan, belâ mıydın, nesin?
- Gülay: (Cebinden bir CD çıkararak) Bu ne?
- Kutay: (Yüzü sevinçli bir ifade almaya başlıyor) Aaa... Buldun ha?
- Gülay: (Memnun memnun) Yaa...
- Kutay: Hadi bir göz atalım. Bütün öðleden sonra ders çalışmaktan yoruldum. Bu yazıyı yarına kadar bitiremezsem, bittim.
- Gülay: Dur bir dakika. O kadar kolay mı zannettin? (Parmaklarıyla parayı kastederek) Ne kadar alacağız?
- Kutay: Yarın akşam babadan cep paramı aldığımda, hepsini sana vereceğim. Söz.
- Gülay: Bu ipin hele bir güvencesi var mı bakalım?
- Kutay: Peref sözü vermekten daha büyük garanti ne olabilir ki?
- Gülay: Bilmem. Onu sen düpün. (Biraz düpündükten sonra) Tamam. Anlaştık. Son kuruşa kadar benim, öyle mi?
- Kutay: E, tabii canım. Söz verdik işte.
- Gülay: Tamam, tamam. Ama bir partla...
- Kutay: Daha ne istiyorsun, ya?
- Gülay: (Nazlı nazlı) Bu oyun yalnız oynanmaz.
- Kutay: E, ne yapalım?

- Gülay: İlkay'ý da çađýracađýz. Üçümüz çýlgýnca eđleneceđiz. Gelin görün nasýl oynanýyormuþ. Sen İlkay'ý çađýr, ben þurda bilgisayarý açacađým.
- Kutay: (Elleri ve yüz ifadesiyle "Hay Allah" der gibi, sađdaki balkona çýkýp) Candan Teyzeeee... Candan Teyze... (Kýsa bir ara) İlkay orada mı?... (Yine kýsa bir ara. Bu arada Gülay soldaki bilgisayarý açýyor ve yasak bir þeyler yapıyormuþ gibi bilgisayarla çalıþýyor) Bize gelmesini söyle Candan Teyzeciđim. (Kýsa bir ara) Hayýr, annem ve babam Þefiye Hanýmlara gitti. Akþam gelecekler. Belki orda da kalýrlar. (Yine kýsa bir aradan sonra, baþýný sallayarak) Tamam, bu defa sabahlara kadar oynamayacađýz. Söz, Candan Teyzeciđim.
- Gülay: (Güya bilmiyormuþ gibi) Ne oldu buna? Çalıþmýyor.
- Kutay: (Odaya dönerek) Nasýl yani? Yarým sat önce babam bir mektup yazmýþtı. Çalıþýyordu.
- Gülay: Bilmem. (Yerinden kalkarak) Gel otur, sen de bir göz at. Zaten pek anlamam bunlardan.
- Kutay: (Oturarak, ekþi bir ifadeyle) "Bunlar" dediđin þey bilgisayardýr, tatlý kardeþim. Seni tanımayan biri "sahiden de anlamaz" der, belki. Ama ben seni iyi tanıyým be kardeþim.
- Gülay: (Güya sabýrsýzlýkla) Çabuk yap þunu. İlkay nerdeyse gelir.
- Kutay: (Yerinden fırlayarak) Aaa, ev ödevim gitmiþ. (Gülay'a dođru sinirlice koparak) Bilgisayara ne yaptýn? Yarýn ben okulda ödevsiz ne yaparým? (Gülay'ý odada koþturarak) Bir haftadýr yazdýđým ödevimi mahvettin!
- Gülay: (Kaçarak ve bilmezmiþ gibi) Ne bileyim ben ne oldu ona? Açayým dedim, çalıþmadý.
- Kutay: Kýz kardeþimsin, ama yaramazsýn. (Tehdit ederek) Babamdan görürsün sen... onun da son mektubunu silmiþsin.
- Gülay: Ne bileyim ben be?
- Kutay: (Yavaþlayarak) Nasýl oldu da sadece yazýlar silinmiþ? Diđer þeyler dokunulmamýþ. (Acýklý bir ifadeyle) Bilgisayar kendiliđinden mi sildi bunlarý? Silmez ki! (Durduktan sonra) Nasýl kýydýn bana?
- (Odaya hýzlý hýzlý İlkay girer.)

- Gülay: Ha, işte İlkay. Hop geldin Aynıptayn.
- İlkay: Duydunuz mu, yine yeni bir uzay merkezi kuruldu. (Kutay'ı görünce) Ne oldu ahbap?
- Kutay: (Ağlayacak bir halde) Kız kardeşim olan bu kızcağız, benim de babamın da dosyalarını sildi. Yeni CD (si-di) getirdim diye, bilgisayarını açtırdı ve pat diye yazılar gitti. Kandırdı beni.
- İlkay: Hadi sıkma canını.
- Kutay: Nasıl sıkırmaz mıyım, İlkay? (Aniden yine Gülay'la koşturmaca başlar) Sen hiç uzay merkezleriyle, bilgisayarlarla, bilimle ilgilenmez de, sadece belâ mı getireceksin? (Tehdit etmek niyetiyle, iparet parmağını kaldırarak) Göreceksin babamdan. Bu akşam yandın.
- İlkay: Durun, durun! (Dururlar) Silinen dosyalar da kurtarılabılır. Dosyaların silinmesinden sonra hiç başka bir şey iplediniz mi?
- Gülay: Hayır, ipleyemedi bu beceriksiz.
(Yine koşturma başlar.)
- İlkay: (Bağırarak) Duruuun!
- Gülay: (Paıkın paıkın) Aaa, Aynıptayn da sinirlenebiliyormuş.
- Kutay: Senin yanında insan soğuk kanlı kalabilir mi?
- İlkay: (Eliyle "bop ver" yaparak) Bırakın şimdi onu. Hadi Kutay, gel beraber bu bilgisayara bakalım.
- Gülay: Ya ben? Ben ne yapıyorum?
- Kutay: Sen ipine bakıyorsun. Bilgisayardan uzak dur.
- Gülay: Tamam. Böyle bir uzanacağım. Televizyonda yeni klipler var. (Kutay'ı göstererek, eliyle oturma ipareti yapar) Bu koltuğu pek bop göremiyoruz da... Bari tadını çıkaralım.

(Gülay koltuğa uzanır. Uzaktan kumandayla televizyonun sesini yükseltir. Televizyondan çok popüler bir müzik parçasının sesi geliyor. Kutay ve İlkay bilgisayarın önünde oturup, bir şeyler iplerler ve aralarında çok alçak sesle konuşurlar. Az sonra Gülay koltukta uyuyakalır. Bir ara sonra odaya Sonay girer. Gülay'ın yanına gider. Onun uyuduğunu görünce, uzaktan kumandayla televizyonun sesini kısar. Kutay ve İlkay arkalarına dönerler.)

- Ýlkay: Ne oldu ufaklýk?
- Sonay: Gülay Ablam uyumup.
- Kutay: Allah'a þükür, ya. Hem Gülay uyumup, hem de þu dosyalarý kurtarabildik, düþünsene Ýlkay.
- Sonay: Gülay Ablam uyumup.
- Ýlkay: Dünyada ilâcý olmayan þey yoktur. Ama bilmek ve bulmak gerekiyor.
- Kutay: Bu Gülay denilen ikizime nasýl bir ilaç bulalým, ha, ne dersin dostum? Ýfrit ya.
- Ýlkay: Froyd'un analizlerini uygularsak, çözüme varýrýz.
- Sonay: (Acemi bir ifadeyle yine) Gülay Ablam uyumup.
- Ýlkay: (Sevgi dolu) Anladýk, benim güzel kardeşim, anladýk.
- Kutay: Üç defa tekrarlýyorsun þu sözleri, Sonaycýđým.
- Sonay: Ama bana kimse takmýyor. Duymadýnýz zannettim.
- Kutay: Duyduk, duyduk. (Ýyi niyetle) Sen yapýndan büyük iþlere karýþma, tamam mı?
- Sonay: Okula gitmezsem, küçük müyüm yani ben?
- Ýlkay: Büyüklük-küçüklük yaþta deđildir, sevgili kardeşim.
- Kutay: (Emin bir ifadeyle) Tabî. (Parmađıyla alnýný göstererek) Baþtadır.
- Sonay: (Gülay'ýn, uyurken rahatsız olduđunu gördü) Ne oluyor Gülay Ablam'a böyle, abiler?
- Ýlkay: (Kutay'a bakarak) Buna psikolojide "rem" derler. Beyin o zaman, uykuda olmasına rađmen, yine çok aktiftir ve insan rüya görür. (Hepsi Gülay'a dođru bakarlar. Bir ara sonra divaný göstererek) Hadi þuraya yatýralým, rahatça uyusun.
- (Kutay ve Ýlkay Gülay'ý kaldýrarak, karþýdaki divana yatýrýrlar. Hemen tuhaf bir sesler iþitilmeye baþlar. Sahnede ýþık renkleri deđipir. Hepsi etrafa þaþkын þaþkын bakar. Gülay, ipnoz olup gibi, divandan yavaþça kalkar.)
- Kutay: Ne oluyor, yahu?

- Ýlkay: Bunu bilim kitaplarında hiç görmedim.
- Kutay: (Gülay'ın ayaða kalktýðýný görünce) Ha! Tam yatýralým, o da rahatlansýn biz de dedik, ama ikizim maalesef uyandý.
- Ýlkay: Uyanmýp olamaz. Hareketlerine bir bak. Azýcýk tuhaf deðil mi?
- Kutay: Her þey çok tuhaf. Rüya mı görüyorum? Uyur gezer mi oldu?
- Gülay: (Eski sevinçli ve hareketli ifadesini alarak) Benden kurtulmak istediniz, ha? Benden kurtuluþ yok.
- Kutay: (Paþkýnca) Ne kurtuluþu? Neler oluyor burda?
- Gülay: (Sevinçli bir þekilde ellerini açarak) Ne olacak? Rüyama girdiniz!
- Kutay ve Ýlkay: (Birbirine bakarak, paþkýnca) Neee?

(Sahne 2)

(Orman. Karanlýk. Dördü müzik epliðinde çýlgýnca eðleniyor.)

- Kutay: Nasýl oldu da rüyana girdik, Gülay, anlayamadým gitti.
- Gülay: Ben tüm inanýlmaz þeyleri gerçekteþtiririm.
- Sonay: (Ýlkay'a:) Abi, ne demek rüyaya girmek?
- (Müzik yavaşça kýsýlýyor ve sonunda tamamen kayboluyor.)
- Ýlkay: (Ona hiç aldýrmadan) Bunu çözmek gerekecek. Peki, ya rüyadan nasýl çýkacaðýz?
- Kutay: Sahi ya, rüyadan nasýl çýkacaðýz?
- Gülay: Ben uyanýnca.
- Kutay: Nasýl yani, sen uyanýnca?
- Gülay: Ben uyuduðumda, siz de benimle olacaksınız. Ben uyandýðýmda, hepiniz kurtulacaksınız.
- Ýlkay: Onu anladým da, seni þimdi evde kim uyandıracak? Sizin evde kimse yok ki.
- Kutay: Annene telefon edelim.

- Gülay: (Kahkaha atarak) Nerden bulacaksın bakalım o telefonu?
- Ylkay: Gýrgýrý býrakýn. Ýp gayet ciddi. Gülay'ýn rýyasýndan en kýsa zamanda çýkmazsak, annem sýkýlýr.
- Kutay: Doğru dedin, Aynıptayn. Annene söz verdim.
- Gülay: Amaaan. Söz verip tutmazsan, dünya batmaz ki.
- Kutay: Ýnsanlar sözünü tutar. Köpeđin yanýndan bir gün geçersin ýsýrmaz, ama baþka bir gün ýsýrabilir. Ona inanýlmaz. Ama insanlar söz vererek aralarýnda güven ve inancı sađlarlar. Öyle deđil mi, Aynıptayn?
- Ylkay: (Düþüncesini keserek) Rüyadan çýkmak için, evimizi, yani Gülay'ýn evini bulmak gerekecek. Sonra Gülay'ý uyandıırýp, biz de gerçek dünyaya döneceđiz.
- Sonay: Ben bir defa rüyayı televizyonda seyrettim.
- Gülay: Hadi kaybolan evimizi aramaya koyulalım...
- Ylkay: ... Yoksa zaman su gibi geçip gidiyor.
- Sonay: Ben su istiyorum.
- Kutay: Bu tarafa gidelim. Uzakta sanki bir parýltý gördüm. Belki evimizdendir.
- (Yürüyüp konuşuyorlar.)
- Gülay: Ama bizim ev dađda tek baýına deđil ki. Kentin tam merkezinde.
- Ylkay: O önemli değil. Rüyada gerçek olmayan þeyleri görürüz. Burada her þey semboliktir.
- Kutay: Sembolik, ama biz gerçeğiz. Düþünüyoruz, hissediyoruz...
- Ylkay: Ýnsanlar rüyada da düþünür, hisseder, kokar, görür... Ama siyah-beyaz görmemiz gerekir. Ben her þeyi renkli görüyorum. Ya siz?
- Kutay: Ben de renkli görüyorum.
- Gülay: Ben renkli göremiyorum.
- Ylkay: (Düþünüyor) Hmm. (Bulmuş bir ifadeyle) Tabii ki, sen rüya görüyorsun.

- Sonay: Abi, ben de rüya görüyor muyum?
- Ýlkay: Hayır, kardeşim. Gülay görüyor, biz ise onun rüyasında misafiriz.
- Sonay: Misafirliğe gidemeyiz. Anne sadece Gülay Ablama gitmemize izin vermişti. Kızlar sonra.
- Ýlkay: Sevgili küçük, ben de bunu biliyorum. Annemi ben de çok seviyorum. Ona hiç kardeş çıkar mıyım? Nasıl olduysa oldu işte. Pimdi yolu bulup, eve dönmeye çalışıyoruz.
- Sonay: Ya ben yorulursam?
- Ýlkay: Yorulmazsın. Hepimiz rüyadayız.
- Gülay: Aynıştayn, biliyor musun, ben senin gibi değilim. Zaman zaman anneme de, diğerlerine de kardeş çıkarım. Bazen de yalan söylerim işte.
- Kutay: Bilgisayardaki dosyaları sen mi sildin, doğru söyle? Sildiğini biliyorum da, bari senin ağzından da bir işitelim... Zaten rüyadayız.
- Gülay: Evet, ben sildim. Anne ve baba seni daha çok seviyorlar. Seni kıskanıyorum doğrusu. Dosyaları sen sildin diye, babama şikâyet edecektim. Bir defa da sana yüklensinler.
- Kutay: Gülaycığım, anne ve baba beni daha çok seviyorlar diye bir şey yok. Sen söz dinlemezsin ki, onun için sana bağırıyorlar.
- Ýlkay: Velilerimiz bizim iyiliğimiz için konuşur.
- Gülay: Büyükler gibi, yirmi yaşına basmış biri gibi konuşuyorsun, Aynıştayn.
- Kutay: Demek istediğim şu... Sen söz dinlemiyor ve sözünü tutmuyorsun. Anne ve babayı kabahatli yapacağın yerde, kendi kendini tahlil et.
- Ýlkay: (Gülay'a dönerek) Dur bir dakika. Bana doğruyu söyle... Bari pimdi, rüyada... Her defa yalan söylediğinde veya bir yaramazlık yaptığında, akşam uykun rahat mıdır? Yani, deliksiz midir?
- Gülay: (Biraz düpündükten sonra) Genelde kötü rüyalar görüyorum.
- Ýlkay: Ha! Bu nedir biliyor musun? Uykuda vicdan azabı çekiyorsun. Senin için çok temiz, Gülay. Zaten tüm

çocukların yürekleri temizdir. Çevrendeki insanların ilgisini çekmek için, yan yollara sapıyorsun.

Kutay: Rüyada temizliğin ortaya çıkıyor. (Gülay'ı kucaklayarak) Seni affediyorum ikizim.

Gülay: Beni papırtıyorsunuz çocuklar.

Kutay: Bugün de bilgisayarla bir yaramazlık yaptın, ardından da bana yalan söyledin. Onun için böyle tuhaf bir rüya görüyorsun. Üstelik biz de seninleyiz.

Gülay: Durun! Buradan bir sesler ipitiyorum.

Kutay: Hadi bakalım.

(Sahne 3)

(Gülay'ların oturma odası. İçerde Gülay ve babası var. Gülay divana uzanmış, babası ise televizyon önündeki koltukta gazete okuyor.)

Baba: Bugün okul nasıl geçti?

Gülay: Mmm, çok iyi. İngilizceden beş aldım.

Baba: (Gözlerini gazeteden hiç kaldırmadan) Ya Kutay?

Gülay: Ooo, çok kötü. Matematik, Biyoloji ve Kimya'dan bir aldım.

Baba: (Gazeteyi indirerek) Ne? Bana bunu söylemedi.

Gülay: Yalan söylemiştir. Son zamanlarda çok yalan söylüyor, baba. Aynıptayn'dan öğrenmiş olabilir?

Baba: Aynıptayn da kim?

Gülay: Candan Teyze'nin oğlu İlkay.

Baba: Ama İlkay iyi ve çalışkan bir çocuk.

Gülay: Sen onu iyi tanı mıyorsun demek. Büyüklerin önünde hep öyle görünür.

(O arada içeri Kutay girer.)

Kutay: N'aber Baba?

Baba: Senden ne haber, Kutay?

Kutay: Ýyilik. Ýlkay'dan geliyorum.

Baba: Onunla artýk arkadař olmaný istemiyorum, ođlum. Anlařtýk mý?

Kutay: Neden Baba? Ne oldu? Ýlkay en iyi arkadařým.

Baba: Bugün okul iyi geřti dedin, oysa pek iyi geřmemiř, anlařýlan.

Kutay: Çok iyi geřti, Baba. Gerři, beř almadým, ama iyiydi.

Baba: Tabii, beř almadýn, ama bir aldýn, deđil mi?

Kutay: Hayır, Baba. Bugün hiř not almadým.

Baba: (Ayađa kalkarak ve terbiyeli bir sesle) Bana karpý hem direniyorsun, hem de yalan söylüyorsun.

Kutay: Vallahi, Baba, yalaným yok benim, sen bilirsin. Vallahi de, billahi de.

Baba: (Sinirli bir řekilde parmakla karpýý göstererek) Dýparý çýk.
(Kutay bařýný eđerek, odadan çýkar.)

Gülay: (Az sonra) Ýyi yaptýn, Baba. Oh olsun.

Baba: O senin kardeşin Gülay, öyle konuşma.

Gülay: (Kýsa bir aradan sonra, nazlý nazlý) Biliyor musun, Baba? Kutay bugün beř almadý... ama bir de almadý. Onu cezalamany istedim.

Baba: Ne? Bu söylediğin doğru mu? Suşsuz birini cezalamak doğru mu?

Gülay: Ona fazlasýyla inanýyorsun, Baba. Bana da inansaydýn...

Baba: (Sinirli bir řekilde Gülay'ýn konuřmasýnýn keserek) Sus, Gülay. Hemen odana kapan. Yarýna kadar da ordan çýkma. Bu sana ceza olsun.
(Gülay odadan çýkar, Baba da yalnız kalýr.)

(Sahne 4)

(Orman.)

Kutay: Bu olayý hatýrladýn mý, Gülay?

- Gülay: Evet. Sana açtýđým kuyuya, kendim düptüm. Beni affet kardeşim.
- Kutay: Affediyorum. Sen benim ikizimsin.
- Ýlkay: Çok iyi çocuklar. (Gülay'a dönerek) Sen vicdan azabý çektikçe... (Kutay'a dönerek) sen de ona karpý olan sinirini yumupattýkça, kaybolan evimizi bulma þansýmýz artacak.
- Sonay: Þans nedir, Abi? Televizyonda vardý, ama...
- Kutay: Gülay, kendini düzeltme niyetin var mı?
- Gülay: (Tereddütlü) Henüz açıkça bilmiyorum. Galiba var.
- Kutay: Yani, niyetin kuvvetli mi?
- Gülay: Pek kuvvetli değil.
- Kutay: Hadi, Gülay, kendini göster, yoksa yarýna kadar uyanamazsýn ve okula geç kalýrýz. Birinci derste yazýlýmýz var.
- Gülay: (Kendinden emin bir þekilde) Tamam.
- Ýlkay: (Sevinçli) Yapa, Gülay. Hem kendini hem de bizi kurtaracaksýn.
- Gülay: Susun. Daha bir þey aklıma geliyor...

(Sahne 5)

(Oturma odası. Ýçerde bayram havası var. Müzikli havada, Gülay, Kutay, Ýlkay oynayýp, eđleniyorlar. Ortada süslü çam ağacı var. Masa yiyecekler ve içeceklerle dolu.)

- Gülay: Ne kadar eğleniyoruz, değil mi çocuklar?
- Kutay: Eđleniyoruz, ya ne? Yeni yýla daha birkaç dakika var.
- Gülay: Kim bilir, Kýp Dede gerçekten de var mıdır?
- Ýlkay: Bizim Kýp Dede dediđimiz efsanevî, ak sakallý dede, aslýnda Noel Baba'dır.
- Kutay: Biz Noel'i kutlamadıđýmýz için, adýný deđiptirmipiz.
- Gülay: Ya gerçekten de Kýp Dede varsa?
- Kutay: Var diyelim. Bize neler getirsin? Neler istiyoruz?

Ýlkay: Ben kitap isterim.

Kutay: Ben de kitap isterim. Kalýn kapaklý.

Gülay: Ben doğa üstü güç isterim.

Kutay: Peki, ama bunu pakette getiremez ki.

Gülay: O zaman, yeni küpeler.
(Dýþarda ziller íbitiliyor.)

Kutay: Aaa, galiba gerçekten de geliyor.

Ýlkay: Hemen kapýýý açalým.
(Kapýýý açarlar. Ýçeriye Kýþ Dede girer. Herkes sevinçli.)

Kýþ Dede: Merhaba çocuklar.
(Üçü de "merhaba" der.)

Kýþ Dede: Buraya uđramayý düünmüyordum, ama benim varlýđýmý tartýþtýđýnýzý ípittim. Onun için uđradým. (Yorgun, ama sevimli bir halde koltuđa oturur) Size hediyeler getirdim. Kim ne ister?

Ýlkay: Ben bir kitap isteyeceđim. Var mı?

Kýþ Dede: Bende yok yok. Ne isterseniz var. (Torbasýndan bir hediyelik kitap çýkarýþ verir.) Al sana kitap. Güle güle kullan.

Gülay: Ben de kitap isterim.

Kýþ Dede: Sen kalbinin içinde küpeler istiyorsun, küçük haným.

Gülay: Ne demek, Kýþ Dede? Ben kitaptan hiç ayrýlmam.

Kutay: Gülay, ne yapıyorsun? O kitabý Kýþ Dede benim için getirdi. Hepimizin ne istediđini o bilir.

Gülay: Sana ne? Ben kitap istiyorum.

Kýþ Dede: Peki, peki. (Torbadan hediyelik kitap çýkarýþ) Al sana da güzel bir kitap.

Kutay: Bana da bir kitap var mıdır, Kýþ Dedeciđim?

Kýp Dede: Var, var, ama bu ev için üç kitap öngörmedim. Diđer kitaplar, dünyanın diđer çocukları için. Zaten Gülay'a verdiđim kitap çok kalýn ve kullanýplý. Ordan sen de okursun. Buraya bir de sadece küpeler býrakabilirim. (Torbadan çýkarýp, verir.)

Gülay: Kýp Dede, torbanda daha neler var?

Kýp Dede: (Gülerek) Ooo, bunu söyleyemem, küçük haným.

Gülay: Bize başka hediyelerin yok mu?

Kýp Dede: Bir sürü var, ama evden sadece çocuklara içten istedikleri hediyeleri aldým. Diđer çocukları da sevindirmeliyim.

Ýlkay: Teþekkürler, Kýp Dede.

Kýp Dede: Bir þey deđil, tatlılarıým. Eee, bana müsaade. (Ayađa kalkýyor) Ziyaret edeceđim daha çok yer var. Hadi hopça kalýn çocuklar.

(Hepsi "güle güle" derler.)

Gülay: (Hediyelerini açarak, kitabýn içine göz attýđýnda) Aaa, bu ne biçim kitap? Ýçinde hiçbir þey yok.

(Diğerleri de kopup, içine bakarlar.)

Kutay: Sen içinden kitap istemedin ki.

Ýlkay: Ýsteseydin, içini görürdün. Bak benimkisi dopdolu.

Gülay: (Ýlkay'a saldýrarak) O zaman senin kitabýný bana ver. (Ýlkay'ýn kitabýný alýp, içine baktýktan sonra kahkaha atar) Ha, ha, ha. Bu da bom bop.

Ýlkay: (Alýp baktýktan sonra) Ne bopu ya, baksana þu resimlere, þu yazýlara.

Kutay: (Bakarak) Dođru, Ýlkay.

Gülay: (Sinirli) Ya ben neden göremiyorum?

Ýlkay: Kýp Dede'ye yalan söyledin, gönlünden istemediđin hediye aldýn da ondan.

(Sahne 6)

(Orman. Gülay, Kutay, Ýlkay ve Sonay yürüyorlar.)

Gülay: Ben çok günah işlemiþim.

Kutay: Geç de olsa, iyi ki görebildin.

Ýlkay: Sakýn bu pipmanlýktan dönme, yoksa yolumuzu bulamayýz.

Sonay: Niye biz eve dönmüyoruz?

Kutay: Kim bilir doğru yönde mi ilerliyoruz?

Ýlkay: (Kol saatine bakarak) Saat üç olmuþ. Sabah olacak, biz hâlâ evimize dönemiyoruz. Yanlýp yönde mü yürüyoruz, yoksa Gülay yeterince yaptýđý yanlýplarýný göremiyor mu?

Kutay: Her halde formül bu.

(Yavaþ yavaþ eğlenceli müzik sesi yükseliyor)

Gülay: (Gözlerini kapamýþ, babýný tutarak) Uf, galiba yine bir þeyler kafamdan geçiyor.

(Sahne 7)

(Oturma odasý. Ýçeride Gülay ve Kutay var. Kutay koltukta, Gülay divanda oturuyor.)

Kutay: Hadi þairliđini deneyelim. Sana bir þarký söyleyeceđim, sen devamýný söyleyeceksin, tamam mı?

Gülay: Söyle bakalým.

Kutay: (Þarký söylüyor) "Gözlerimi diktim yare / Sevgisinden oldum kare / O gündendir içim yara..." (Gülay'a eliyle devam et iþareti yapıyor.)

Gülay: "Oysa o yarmýþ beþ para."

Kutay: (Yüzünü bozarak) Sen ciddi olmayý bilir misin, be ikiz?

Gülay: Dünyaya eğlenmek için gelmiþiz.

Kutay: Senin eğlenmen de ciddi değil.

Gülay: (Bir aradan sonra) Hadi evcilik oynayalım.

Kutay: Olmaz. O oyunu genellikle kýz çocuklar oynar.

Gülay: Fark etmez. Hadi.

(Odanýn ortasýnda bir çarþaf sererler ve otururlar.)

Gülay: Ben Anne'yi oynayacađým, sense Baba'yý.
Kutay: Tamam. Ne yapıyoruz şimdi?
Gülay: Ben seni kucaklayacađým, sonra da...
Kutay: Sonra da ne?
Gülay: Bak. (Kutay'ý arkasýndan kucaklar, sonra da boynunu öper.)
Kutay: (Yerden hýzlý hýzlý kalkarak) Ne yapıyorsun?
Gülay: Öpüyorum ipte. Anne Baba'yý nasýl öpüyor?
Kutay: Vay namuzsuz. Demek ki onlarý gözetlemişsin.
Gülay: Bunda kötü ne var ki?
Kutay: (Gülay'ý koşturmađa bařlar.) Görürsün sen Anne'den.
(Müzik başlıyor.)

(Sahne 8)

(Ormanda dördü yürüyorlar.)

Ýlkay: Bunu nasýl yapabilmişsin, Gülay?
Gülay: Ben sadece eğlenmek istiyordum.
Kutay: Ama bizim eđlencemiz, bir bařkasýnýn özel hayatýný gözetlemek anlamýna gelmez.
Ýlkay: Ya sen Okan'la telefonda konuşurken, baban, annen veya Kutay'ın senin konuşmanı dinlemelerini ister misin?
Gülay: O bařka. Okan benim erkek arkadařým, oysa babam annemin erkek arkadařý deđil.
Kutay: Yok deve. Tabii ki erkek arkadařýdır, ama yasallařmýř.
Gülay: Şimdi ben Okan'la yasa dýř bir etkinlikte mi bulunuyorum?
Ýlkay: Hayır, ama yasa ve imzayla ilipkiniz resmileřmemiştir. Yani, evli deđilsiniz.
Gülay: Telefonumu kimse dinlerse, ben çýldýrýrým. Demek ki, çok büyük bir yanlışlık yapıpým.

Ýlkay: Gülay, bu pıpmanlıđýn hâlâ yeterli deđil. (Kol satine bakarak) Saat nerdeyse altý. Okula geç kalmamak için, daha yarým saat vaktimiz var. Aksi halde evimizi bulamayacađýz ve seni uyandıramayacađýz.

Gülay: Ýnanýn çocuklar, çok pıpmaným yaptýklarýmдан. Utanýyorum.

Sonay: (Ayađý bir yere takýlýp, düpüyor. Kalktýđýnda Ýlkay'a dönerek) Abi, bak ne oldu pantolonuma.

Ýlkay: (Ona aldýrmadan) Gülay'ýn vicdan azabý çekmesi, dođru yolda ilerliyoruz demektir. Ama daha çok az vaktimiz kaldý.

(Müzik sesi yükseliyor.)

Gülay: (Duruyor) Susun.

Kutay: Yine mi geçmiþin bir tekrarý?

Gülay: Uf, babým ađýrýyor. (Bapýný tutuyor.)

(Sahne 9)

(Oturma odasý. Kasetten tanýnmýþ bir müzik parçasý çalıyor. Gülay eline bir kalem almýþ, ayna önünde kendini þarkýcý zannederek, çýlgýnca þarkýyı söylüyor. Birkaç dakika sonra, odaya Kutay ve Ýlkay girer.)

Kutay: Ooo, þu bizim ikize bak, Ýlkay. Kendini þarkýcý zannediyor.

Ýlkay: Ýnsan bir þeyi çok isterse, o olur.

Gülay: Annem, bir þeyi kýrk defa tekrarlarsan olur, diyor. Ben de otuz sekize kadar geldim, ama siz plânlarýmý alt üst ettiniz.

Kutay: Nerden buldun bu kaseti? Bu benim değil.

Gülay: Necmiye Haným verdi.

Ýlkay: Necmiye Haným bugün evde yoktu ki.

Kutay: Ama anahtarý hep bizde býrakýr.

Gülay: Ben de kaseti ödünç aldým.

Kutay: Yahu, evde kimse yokken, nasýl ödünç alýrsýn? Buna hýrsýzlýk derler, kardeþim.

Ýlkay: Ceza kanununa göre, hapý yutarsýn. Baban avukatlara çuval dolusu para vermek zorunda kalýr.

Kutay: (Masa başına gelince) Ya bu tatlılar nerden? Baba bugün para bırakmadı.

Ylkay: Cep parasıyla belki almıptır.

Kutay: İki haftadır ona para vermediler. Cezalıydı.

Gölay: Necmiye Hanım dün çok tatlı yaptı. İhtiyar kadın, o kadar tatlıyı ne yapacak? Bekeri binmesin dedim, aldım, yoksa almazdım.

Kutay: Ne? Bunları da mı sormadan aldın?

Gölay: Gelince söyleyecektim.

Kutay: Yedikten sonra söyleyeceksin, değil mi?

Ylkay: Aaa, çocuklar. Bu akşam Necmiye Hanımlarda mevlit var.

Kutay: Aman Tanrım! Ne yapacak şimdi kadıncaöz? Bu canavar kardeşim nerdeyse her şeyi süpürmüş.

(Sahne 10)

(Ormanda.)

Gölay: (Bağırarak) Pipmanım, çok pipmanım. İnanın çocuklar, vallahi de, billâhi de, çok pipmanım. (Daha da çok bağırarak) Herkes duysun, çok pipmanım.

Kutay: Pipmanlıözün her zamanki gibi kısa ömürlü olmasın, sakın.

Ylkay: İçinde yaptıklarından dolayı acı hissediyor musun?

Gölay: Hem de nasıl! İnsan rüyada kendini düzeltirse, gerçek hayatta da düzelir.

Ylkay: Bunun bilimsel yanı olabilir, çünkü rüyaların insanlar üzerindeki etkisi büyüktür. Zaten ipnoz emirleri de, insan bir nevi rüyadayken verilir. Uyanınca ilerleme hemen kaydedilir.

Kutay: Peki, bilgisayardaki dosyaları senin sildiğini Baba'ya itiraf edecek misin, yoksa yine mi beni kabahatli çykaracaksın?

Gölay: Her şeyi söyleyeceğim. Söz.

Kutay ve Ylkay: (Bağırarak) Söz?!

- Gülay: Evet, çocuklar, söz veriyorum. İnsan sözü! Her şeyi doğru konuşacağım. Yalan yok.
- Sonay: Abi, hadi eve dönelim artık, annem sıkılmıştır.
- İlkay: Hepimizin annesi babası sıkılmıştır... yatakta yokuz diye.
- Kutay: (Sevinçli bağırarak) Buraya bakın, çocuklar. Bizim eve benziyor. Hadi koşalım.
- (Hepsi eve doğru koşuyor ve içeri giriyorlar. Gülay sessizce ve sakın bir usulle divana tekrar uzanıyor ve eskisi gibi uyuyor.)
- Kutay: Gülay yine uyuyor. Hadi uyandıralım.
- İlkay: Hakkıydın. Zamanımız daraldı.
- Kutay: Sonaycıydın, sen Gülay Abla'nı uyandır. Biz ise hemen bilgisayarın başına geçelim.
- (Hiçbir şey olmamış gibi, Kutay ve İlkay bilgisayarın önüne otururlar ve güya bir şeyler çalışıyorlarmış gibi yaparlar.)
- Sonay: Gülay Abla, hadi kalksana artık. Ne zamandan beri uyuyorsun.
- Gülay: (Yavaşça kalkarak ve mahmurlu bir şekilde) Uh, çok karışık ve inanılmaz bir rüya gördüm.
- (Kutay ve İlkay ona doğru dönerler.)
- Kutay: Hayrola, ikiz. Ne gördün?
- Gülay: (Anlatmaya başlayacağı anda, durur ve pişman olur) Şey... önemli değil.
- İlkay: Ne vardı rüyanda, anlatsana?
- Gülay: (Utanarak) Şey... siz vardınız.
- Kutay: (Güya papırıyor) Biz mi? Ne işimiz var bizim senin rüyanda?
- Gülay: İnanılmaz dedim ya? Ne bileyim.
- Sonay: Yoksa evini mi kaybettin bizimle beraber?
- (Kutay ve İlkay, Sonay'a iparetlerle "sus, konuşma" derler.)

Gülay: (Paþkýn paþkýn) Demek dođruydu? Demek gerçekten siz de benimle geldiniz?

Kutay: (Ýtiraf ederek) Evet.

Ýlkay: (Sevinçli bir þekilde) Demek ki, Gülay artýk eskisi gibi deđil. Þimdi dürüstlükten yana.

Gülay: Evet, ocuklar. Bu rüya bana iyi bir ders oldu. Her zaman bir yaramazlýk yaptýđýmda, akþamlarý rahat uyuyamadýđým için, ümit ediyorum þimdi artýk gecelerim sakin geçecek.

Kutay: ... Ve artýk uykuda konuþup, kavga etmeyeceksin.

(Hepsi gülerler ve müzikle eđlenmeye baþlarlar. Yavaþa ýþýklar söner.)

(SON)

3:30 (22.11.1998); düzeltme: 12:10 (26.11.1998)